

[Henry Christensen.]

lettelse, er og bliver en skattereform, sådan som mit partis formand, det ærede medlem hr. Erik Eriksen, meget rigtigt og øjensynligt nødvendigt i situationen gjorde opmærksom på forleden aften, en reform, hvis samlede finansielle virkninger, hvis der ikke sker andet, alligevel bliver, at statens indtægter fra 1962-63 til 1963-64 vil vokse efter regeringens eget skøn med 800-900 mill. kr. og formentlig efter et realistisk skøn med en hel del mere. Det skal jeg vende tilbage til om lidt.

Hvordan bedømmer vi da kravene til og stillingen omkring statsfinanserne? Ja, jeg kan også her tage mit udgangspunkt i statsministerens egen vurdering, der jo er den samme som den, den højtærede finansminister anlagde ved finanslovsforslagets fremsættelse i november, nemlig at det foreslåede overskud på statsbudgettet skal fastholdes. Dette er efter henholdsvis finanslovsforslaget og det økonomiske sekretariats oversigt angivet på drifts- og anlægsbudgettet at være 612 eller 663 mill. kr. — alt efter som man angiver forskellige poster, og efter at hele statens kapitalbudget og bankvirksomhed er finansieret — og med et kasseoverskud på ca. 150 mill. kr.

Hvordan skal nu den bundne opsparings placering komme ind i dette billede? Jeg tror, der er 3 afgørende forudsætninger at nævne og gøre sig klart.

Den første er, at vi nu må have bedre klarhed over, hvor store statens faktiske indkomster bliver i det kommende år. Efter de ligningsresultater, der foreligger allerede nu fra en lang række kommuner, tror jeg at indkomststigningerne i 1962 er undervurderet af den højtærede finansminister. Han har regnet med en indkomststigning på 8 pct. Jeg tror, at han kan regne med, at der ligger en fødselsdagsgave til ham i form af en indkomststigning på 10-11 pct. Jeg nævner naturligvis ikke dette som kritik, men ud fra den opfattelse, at der fra begge sider af salen må være en fælles interesse i, at vi prøver at komme frem til en så rigtig vurdering af tingene, som det er gørligt, og at vi derfor nu må bruge den kommende tid til at prøve at få efterkontrolleret, hvor store indkomststigninger vi med rette kan regne med på grundlag af de oplysninger, vi vil kunne fremskaffe ude omkring fra kom-

munernes ligninger. Jeg går ud fra én ting til, at vi i denne forbindelse vil kunne være enige om, at de eventuelle automatiske skattestigninger, der yderligere måtte komme ind i statistikken, lige så automatisk må mindske statskassens krav på andre indkomster.

Er min vurdering af indkomststigningen derfor rigtig, vil det ikke blot betyde automatisk øgede statsindkomsts-katter, jeg tror på et par hundrede millioner kroner, men også betydeligt stigende statsindtægter fra hele afgiftsområdet.

Det andet, jeg vil nævne, er, at det nu engang ikke nytter at tage let på udgiftsstigningerne. En udgiftsstigning for staten på 1.500 mill. kr. eller derover står i skærende modstrid med alle de opfordringer, som statsminister, finansminister, økonomer og næsten alle ledende personer i vort samfund gennem de seneste måneder har fremsat om at udvise mådehold, om at undgå forbrugsstigning o. s. v. Jeg mener ikke, at folketinget blot kan lade stå til over for denne stigning. Jeg er godt klar over, at regeringen vil svare os, at den har udvist den alleryderste sparsommelighed, som den altid gør, og er oppositionen ikke tilfreds, kan den jo stille sine forslag til yderligere besparelser. Det er naturligvis let, når det drejer sig om udgifter, at argumentere på den måde. Det kan også være let at svare på en sådan argumentation, hvis det drejer sig om udgifter, man er principielt modstander af, som f. eks. socialistisk folkeparti er det med hensyn til forsvarsudgifterne, ligesom de radikale var det indtil 1957. Der er det jo let.

Min kritik af udgiftsstigningen er ikke baseret på sådanne principielle betragtninger. Jeg medgiver gerne, hvad det ærede medlem hr. Hans Rasmussen sagde i dag, og hvad der siges ved så mange andre lejligheder, at det i det store og hele drejer sig om udgifter og udgiftsområder, som vi for langt de flestes vedkommende er enige om at ønske tilgodeset; det drejer sig om formål, som er nyttige, både hvad angår sociale forhold, uddannelse, trafik og en lang række andre forhold, formål, som vi alle lige fuldt er optaget af at få tilgodeset. For det, det drejer sig om, er, hvorvidt staten vil anlægge en anden vurdering af sine opgaver end den, vi må anlægge over for borgerne, virk-